

NORA ROBERTS

Aan de wilde kust

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1991 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Suzanna's Surrender*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1992 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Copyright © 1996 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Megan's Mate*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1998 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © f1photo/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0565 2
ISBN 978 94 027 5995 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie augustus 2020

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Suzanna

Hoofdstuk 1

Suzanna keek er niet bepaald reikhalzend naar uit, maar besepte dat het gewoon moest worden gedaan. Puffend laadde ze een zak met vijftwintig kilo mulch in haar open bestelauto. De aflevering daarvan – de tweede onderbreking op weg naar huis – vormde echter niet het probleem.

Nee, de eerste onderbreking baarde haar zorgen. Ze had haar familie echter beloofd met Holt Bradford te spreken, en ze hield haar beloften. Of ze probeerde dat althans, bedacht ze, terwijl ze haar bezwete voorhoofd afveegde.

Was ze maar niet zo moe! Ze was de hele dag bezig geweest met de aanleg van een tuin in Southwest Harbor. Ook de volgende dag was volgeboekt. Bovendien ging haar zuster Amanda over minder dan een week trouwen en was het op de Towers een chaos, door de voorbereidingen voor de bruiloft en de verbouwing van de westelijke vleugel. Daarbij kwamen dan nog haar twee buitengewoon energieke kinderen, die 's avonds haar tijd en aandacht opeisten – en ook verdienden. De administratie stapelde zich op haar bureau op, en tot overmaat van ramp had een van haar parttime werknemers die ochtend ontslag genomen.

Ze had altijd een zaak willen beginnen, en het was haar gelukt, bracht ze zichzelf onder de aandacht. Zuchtend keek ze om naar de winkel met de zomerbloemen in de etalage en naar de kas achter het hoofdgebouw. Het was haar eigendom – en dat van de bank: ieder viooltje, iedere petunia en pioenroos. Ze had bewezen dat ze niet de incompetente mislukkeling was waarvoor haar ex-echtgenoot haar bij herhaling had uitgemaakt.

Ze had twee schatten van kinderen, een familie die van haar hield en een goedlopend tuincentrum. Zelfs Bax' bewering dat ze saai was, hield geen stand meer, want ze was in een avontuur verwickeld waarvoor tachtig jaar geleden de aanzet was gegeven.

Er stak beslist niets alledaags in een speurtocht naar een kostbaar collier van smaragden, noch in een achtervolging door internationale

juwelendieven die voor niets terugdeinsden om de erfenis van haar overgrootmoeder Bianca in handen te krijgen.

Niet dat ze tot nu toe meer dan een bijrol had vervuld, bedacht ze terwijl ze in de bestelauto klom. Het was begonnen met haar zuster C.C., die verliefd op Trenton St. James III was geworden, van de St. James Hotels. Op zijn initiatief werd een deel van het familiehuis van de door geldzorgen geteisterde Calhouns tot een luxueus hotel verbouwd. Daardoor was de oude legende van Bianca's smaragden naar de overijverige pers uitgelekt, wat een kettingreactie had teweeggebracht. Wat absurd was begonnen, had echter al spoedig tot gevaar geleid.

Amanda was bijna vermoord door een dief, die onder de schuilnaam William Livingston de familiedocumenten had gestolen, in de hoop dat die hem naar de verloren smaragden zouden leiden. Zijn laatste poging had haar zuster Lilah bijna het leven gekost.

Sinds die avond was er een week verlopen, maar de politie had nog geen spoor van Livingston, alias Ellis Caufield, gevonden.

Het was vreemd, dacht ze terwijl ze zich in het verkeer voegde, hoe de Towers en de verloren smaragden het leven van de hele familie hadden beïnvloed. Het huis had C.C. en Trent samengebracht. Daarna was de architect Sloan O'Riley gekomen om de verbouwing uit te voeren; hij was verliefd geworden op Amanda. De verlegen geschiedenisdocent, Max Quartermain, had zijn hart verloren aan Suzanna's vrijgevochten zuster Lilah. Ze waren samengebracht door de smaragden, die bijna hun dood waren geworden...

Af en toe wenste Suzanna dat ze het collier, dat aan haar overgrootmoeder had toebehoord, konden vergeten. Net als de rest van de familie wist ze echter dat ze waren voorbestemd het te vinden, op de plaats waar Bianca het voor haar dood had verborgen.

Daarom volgden ze hardnekkig ieder spoor, onderzochten ze ieder stoffig pad. Nu was het haar beurt. Max had bij zijn onderzoek de naam ontdekt van de kunstenaar van wie Bianca had gehouden.

Het verhaal maakte Suzanna steevast weemoedig. Ze vond het echter niet zo prettig dat Bianca's relatie met de kunstenaar naar Holt Bradford leidde – zijn kleinzoon.

Zuchtend reed ze door de drukke straten van het dorp. Ze kon niet beweren hem goed te kennen en betwijfelde of iemand dat kon. Ze her-

innerde zich hem echter als tiener. Hij was arrogant, slechtgehumeurd en afstandelijk geweest. Zijn uitdagende houding, gecombineerd met zijn donkere, broeierige uiterlijk en dreigende grijze ogen, hadden uiteraard alle meisjes aangetrokken.

Wat merkwaardig dat ze zich de kleur van zijn ogen herinnerde, peinsde ze. Maar ja, de enige keer dat ze die van dichtbij had gezien, hadden ze haar nagenoeg levend verbrand.

Hopelijk was hij het incident inmiddels vergeten. Ze raakte altijd overstuur van onenigheden en had er in haar huwelijk al meer dan genoeg meegemaakt. Holt zou toch zeker geen wrok meer koesteren? Het voorval had ruim tien jaar geleden plaatsgevonden en hij was amper gewond geweest toen hij over het stuur van zijn bromfiets was gevlogen. Het was trouwens zijn eigen schuld geweest, bedacht ze. Zij had voorrang gehad.

Hoe dan ook, ze had Lilah beloofd met hem te praten. Iedere link met Bianca's verloren smaragden moest worden onderzocht. Als kleinzoon van Christian Bradford had Holt misschien verhalen gehoord.

Na zijn terugkomst naar Bar Harbor, een paar maanden geleden pas, had hij zijn intrek genomen in het huisje waarin zijn grootvader tijdens zijn romance met Bianca had gewoond. Suzanna was Iers genoeg om in het lot te geloven. Er woonde een Bradford in het huisje, en er woonden Calhouns in de Towers. Gezamenlijk moesten ze de oplossing kunnen vinden van het mysterie dat beide families al generaties had geobsedeerd.

Het huisje lag aan het water, beschut door twee prachtige oude wilgen. Het eenvoudige houten gebouw deed haar denken aan een poppenhuis. Het was een schande dat niemand de moeite had genomen er bloemen te planten, vond ze. Het gras was pas gemaaid, maar ze zag meteen dat bepaalde plekken opnieuw moesten worden ingezaaid. Het geheel kon trouwens wel wat kunstmest gebruiken.

Ze liep naar de deur, maar het geblaf van een hond en het geluid van een diepe stem deden haar omlopen naar de zijkant van het huisje.

In het kalme, donkere water lag een glanzend wit jacht aangemeerd. Holt zat in het achterschip geduldig het koper te poetsen, slechts gekleed in een valse spijkerbroek met afgeknipte pijpen. Zijn naakte, gebruide huid glom van het zweet en zijn zwarte haar krulde in zijn nek.

Haar oog viel op zijn soepele handen en lange vingers. Zou hij die soms van zijn artistieke grootvader hebben geërfd?

Suzanna liep met een, naar ze hoopte, beleefde glimlach naar de steiger. 'Neem me niet kwalijk.'

Toen zijn hoofd omhoog schoot, bleef ze stokstijf staan. Als hij een wapen had gehad, zou het op haar gericht zijn geweest, dacht ze. In een seconde was zijn ontspannen houding omgeslagen in waakzaamheid. De onderdrukte heftigheid die uit zijn gespannen lichaam sprak, bezorgde haar een droge mond.

Ondanks haar verwarring, merkte ze dat hij was veranderd. De arrogante jongen van toen was nu een gevaarlijke man. Een ander woord schoot haar niet te binnen. Zijn gezicht was gerijpt en was nu hoekig en scherp. De stoppels van een baard van twee dagen accentueerden zijn harde uiterlijk.

Zijn ogen benamen haar de adem. Een man met zo'n scherpe blik had geen wapen nodig, besefte ze huiverend.

Holt keek haar met halfgesloten ogen zwijgend aan, maar stond niet op. Hij moest even tot zichzelf komen. Als hij een wapen had gedragen, had het al in zijn hand gelegen. Dat was één van de redenen waarom hij zich hier bevond, als een gewoon burger.

Wat hem het meest van zijn stuk bracht, was haar gezicht. Zo'n gezicht vergat je niet gauw. Hij althans niet. In zijn jeugdige fantasieën had hij zich haar als een prinses voorgesteld – een liefvallige prinses, in een wijde zijden jurk. En zichzelf als de ridder die wel honderd draken zou hebben gedood om haar te bezitten.

De herinnering deed hem fronsen.

Ze was nauwelijks veranderd, zag hij. Haar huid had nog steeds de kleur van bleke Ierse rozen, de vorm van haar gezicht was nog steeds klassiek ovaal. Haar mond was vol en romantisch zacht gebleven, haar ogen waren nog steeds diepblauw, omgeven door dikke wimpers. Ze bekeken hem nu met een gealarmeerde blik.

Ze droeg haar haren in een paardestaart, maar hij herinnerde zich dat ze glanzend blond over haar schouders hadden gegolfd.

Ze was lang – zoals alle Calhouns – maar ze was te mager. Dat deed hem nog dieper fronsen. Hij had gehoord dat ze getrouwd was geweest en weer gescheiden en dat ze beide ervaringen moeilijk had kunnen

verwerken. Ze had twee kinderen, een jongen en een meisje. Hij kon nauwelijks geloven dat die tengere vrouw in een smoezelige spijkerbroek en bezweet T-shirt ooit kinderen had gebaard.

Het was nog moeilijker te geloven, moeilijker te accepteren, dat ze hem van streek kon brengen, louter door haar aanwezigheid. Zonder zijn blik van haar af te wenden, ging hij door met zijn werk. 'Wil je iets?'

Ze liet haar adem ontsnappen, zich er zelfs niet van bewust dat ze die had ingehouden. 'Het spijt me dat ik je stoort. Ik ben Suzanna Dumont. Suzanna Calhoun.'

'Ik weet wie je bent.'

'O.' Ze schraapte haar keel. 'Ik weet dat je het druk hebt, maar ik zou graag even met je praten. Als het niet gelegen komt –'

'Waarover?'

Aangezien hij zo vriendelijk was, bedacht ze geïrriteerd, kon ze beter meteen tot de kern van de zaak komen. 'Over je grootvader. Hij was toch Christian Bradford? De kunstenaar?'

'Dat klopt. Hoezo?'

'Het is een lang verhaal. Mag ik gaan zitten?'

Toen hij slechts zijn schouders ophaalde, liep ze naar de steiger. Zodra ze hem betrad, hoorde ze hem kraken. Ze ging voorzichtig zitten.

'Eigenlijk is het in 1912 of 1913 begonnen, met mijn overgrootmoeder, Bianca.'

'Ik heb het sprookje gehoord. Ze was een ongelukkige vrouw met een rijke en lastige echtgenoot. Dat compenseerde ze door een minnaar te nemen. Al doende verborg ze, naar verluidt, haar collier. Als zekerheid, mocht ze genoeg lef hebben om te vertrekken. In plaats van met haar minnaar de zonsondergang tegemoet te rijden, sprong ze uit het torenraam, en de smaragden zijn nooit gevonden.'

'Het was niet precies –'

'Nu heeft je familie besloten op jacht naar de schat te gaan,' vervolgde hij, alsof ze niets had gezegd. 'Dat veroorzaakte heel wat opschudding en meer problemen dan jullie hadden verwacht. Ik heb gehoord dat jullie een paar weken geleden nogal wat opwinding hebben meegemaakt.'

'Als je bedreiging met een mes opwinding noemt, ja.' Haar ogen fonkelden. Ze was niet bepaald goed in zelfverdediging, maar men moest van haar familie afblijven! 'De man, die met Livingston of hoe de

schurk zich nu ook noemt, samenwerkte, heeft Lilah en haar verloofde bijna gedood.’

‘Al die ruchtbaarheid trekt nu eenmaal ongere elementen aan.’ Hij wist van het bestaan van Livingston. Hoewel hij het merendeel van zijn tien jaar bij de politie op de afdeling zedenmisdrijven had doorgebracht, had hij rapporten over de geslepen en gewelddadige juwelendief gelezen.

‘De legende en de smaragden zijn de zaak van mijn familie.’

‘Waarom kom je dan bij mij? Ik heb mijn politiepenning ingeleverd. Ik ben met pensioen.’

‘Ik zoek geen professionele hulp. Het is een persoonlijke kwestie.’ Ze haalde diep adem. ‘Lilahs verloofde was geschiedenisdocent aan de Cornell universiteit. Een paar maanden geleden nam Livingston, onder de naam Ellis Caufield, hem in dienst om de familiedocumenten die hij van ons had gestolen, te catalogiseren.’

Holt ging stug door met koper poetsen. ‘Zo te horen is Lilahs smaak er niet op vooruitgegaan.’

‘Max wist niet dat de documenten waren gestolen,’ zei Suzanna bits. ‘Toen hij erachter kwam, heeft Caufield hem bijna vermoord. Hoe dan ook, Max is naar de Towers gekomen en heeft zijn onderzoek voor ons voortgezet. We hebben bewijzen van het bestaan van de smaragden gevonden, en we hebben zelfs een bediende gesproken die in het jaar dat Bianca stierf op de Towers werkte.’

‘Jullie hebben het druk gehad.’

‘Ja. Ze bevestigt het verhaal dat het collier werd verborgen en dat Bianca verliefd was en van plan was haar man te verlaten. De man van wie ze hield, was een kunstenaar.’ Ze zweeg even. ‘Hij heette Christian Bradford.’

Er flikkerde iets in Holts ogen. Bedaard legde hij de lap neer. Hij nam een sigaret, stak hem aan en blies langzaam een rookwolk uit.

‘Verwacht je echt dat ik die sprookjes geloof?’

In plaats van verrassing, misschien zelfs verbazing, toonde hij slechts verveling. ‘Het is waar. Ze placht hem op de rotsen bij de Towers te ontmoeten.’

Hij glimlachte sarcastisch. ‘Je hebt hen zeker gezien? O ja, ik heb ook verhalen over de geest gehoord. De bedroefde geest van Bianca

Calhoun, die door haar zomerhuis zweeft. Jullie munten uit in... sterke verhalen.'

Haar ogen werden donker, maar haar stem klonk beheerst. 'Bianca Calhoun en Christian Bradford hielden van elkaar. De zomer waarin ze stierf, ontmoetten ze elkaar vaak op de rotsen onder de Towers.'

Dat herinnerde hem aan iets; hij haalde echter de schouders op. 'Wat zou dat?'

'Er is een verband. Mijn familie kan het zich niet permitteren zo'n essentieel verband te laten rusten. Het is heel goed mogelijk dat ze hem heeft verteld waar ze de smaragden had verstoppt.'

'Ik begrijp niet wat een flirt van tachtig jaar geleden met smaragden te maken heeft.'

'Als je het vooroordeel dat je tegen mijn familie schijnt te koesteren, kunt vergeten, kunnen we dat misschien ontdekken.'

'Ik ben niet geïnteresseerd.' Hij maakte een koeltas open. 'Wil je een biertje?'

'Nee.'

'De champagne is helaas op.' Hij opende het flesje en nam een flinke slok. 'Als je erover nadenkt, is het nogal onaannemelijk. De grote dame van het herenhuis, welopgevoed en rijk, en de arme kunstenaar. Het klopt niet. Je kunt de hele zaak beter vergeten en je concentreren op het planten van je bloemen. Dat doe je toch tegenwoordig?'

Hij kon haar kwaad maken, maar ze liet zich niet van de wijs brengen. 'Mijn zusters zijn met de dood bedreigd, er is ingebroken in ons huis. Idioten sluipen 's nachts in onze tuin rond en graven de rozenstruiken uit.' Ze stond woedend op. 'Ik ben niet van plan de hele zaak te vergeten.'

'Dat moet je zelf weten.' Hij gooide de peuk weg en sprong op de steiger.

Hij was langer dan ze zich herinnerde. Ze moest omhoog kijken om zijn ogen te zien.

'Verwacht alleen niet dat je mij erbij kunt betrekken.'

'Uitstekend. Ik zal ophouden je tijd te verdoen.'

Hij wachtte tot ze van de steiger was gestapt. 'Suzanna.' Haar naam klonk vrouwelijk en ouderwets. 'Heb je ooit leren autorijden?'

Briesend deed ze een stap in zijn richting. 'Is het daarom te doen?'

vroeg ze. ‘Ben je nog steeds kwaad omdat je van die bromfiets bent gevallen en je opgeblazen mannelijke trots hebt bezeerd?’

‘Dat was niet het enige dat bezeerd raakte.’ Hij herinnerde zich hoe ze er toen had uitgezien. Ze kon niet ouder dan zestien zijn geweest toen ze uit haar auto was gesprongen, met door de wind verwarde haren, een bleek gezicht en bezorgd kijkende ogen.

Hij had languit op straat gelegen, zijn twintigjarige trots even gehavend als zijn door het asfalt geschaafde huid.

‘Dat geloof ik niet!’ zei ze. ‘Je bent na twaalf jaar nog steeds kwaad om iets wat je eigen schuld was.’

‘Mijn schuld?’ Hij wees met het flesje in haar richting. ‘Jij reed tegen mij op.’

‘Ik reed niet tegen je op. Je viel.’

‘Als ik niet van mijn brommer was gesprongen, was je tegen me op gereden. Je keek niet uit.’

‘Ik had voorrang, en jij reed veel te hard.’

‘Onzin.’ Hij begon zich te amuseren. ‘Je bekeek je mooie gezichtje in het achteruitkijkspiegeltje.’

‘Niet waar. Ik keek naar de weg.’

‘Dan was je niet tegen me aan gebotst.’

‘Ik ben niet –’ Ze onderbrak zichzelf. ‘Ik blijf hier niet staan bekeken over een voorval van twaalf jaar geleden.’

‘Je kwam hier om me bij iets te betrekken wat tachtig jaar geleden is gebeurd.’

‘Dat was kennelijk een vergissing.’ Ze zou het hierbij hebben gelaten, als er niet een grote, natte hond over het gazon was komen aanrennen. Onder vrolijk geblaf zette het beest zijn modderige voorpoten tegen haar borst. Zijn gewicht deed haar struikelen.

‘Sadie, af!’ Holt ving Suzanna op voor ze kon vallen. ‘Stommerd.’

‘Pardon?’

‘Jij niet, de hond.’ Sadie zat met haar druipende staart op de grond te roffelen. ‘Heb je je bezeerd?’ Hij hield haar nog steeds in zijn armen.

‘Nee.’ Hij had spieren van staal. Het was onmogelijk dat niet op te merken, net zoals zijn langs haar slaap strijkende adem niet te negeren was, of zijn mannelijke geur. Ze was al lang niet meer zo door een man vastgehouden.

Langzaam draaide hij haar om. Een ogenblik stond ze oog in oog met hem, gevangen in zijn armen. Zijn blik gleed naar haar mond. Een meeuw zweefde krijsend door de lucht en vloog weg over het water. Hij voelde haar hart tegen het zijne kloppen. 'Sorry,' zei hij toen hij haar losliet. 'Sadie ziet zichzelf nog steeds als een snoezig klein hondje. Je blouse zit onder de aarde.'

'Aarde is mijn werk.' Om haar verwarring te verbergen, ging ze op haar hurken zitten. Ze aaide de hond over de kop. 'Hallo, Sadie.'

Hij stond met zijn handen in zijn zakken toe te kijken, terwijl Suzanna kennismakte met zijn hond. Hij wenste dat ze er niet zo mooi uitzag, dat haar lach hem niet zo opwond.

Ze had in zijn armen gepast zoals hij zich eens had voorgesteld. Hij balde zijn handen in zijn zakken om zichzelf te beletten haar aan te raken. Aanraken was trouwens zwak uitgedrukt. Hij wilde haar het huisje in trekken, haar op het bed gooien en onvoorstelbare dingen met haar doen.

'Misschien is de eigenaar van zo'n lieve hond niet helemaal slecht.' Ze keek over haar schouder. De behoedzame glimlach bestierf haar op de lippen. De donkere woeste blik waarmee hij haar aankeek, benam haar de adem. Hij straalde gewelddadigheid uit – en ze had genoeg geweld van een man ondervonden.

Langzaam ontspande hij zich. 'Misschien niet,' zei hij luchtig. 'Al komt het erop neer dat zij mijn eigenares is.'

Suzanna keek weer naar de hond. 'We hebben een jong hondje. Hij groeit zienderogen, zodat hij al gauw net zo groot als Sadie zal zijn. Hij lijkt trouwens sprekend op haar. Heeft ze een paar maanden geleden gejongd?'

'Nee.'

'Wat toevallig. Hij heeft dezelfde kleur, dezelfde vorm van de kop. Mijn zwager vond hem half verhongerd op de rotsen. Vermoedelijk had iemand hem daar achtergelaten en was hij erin geslaagd op de rotsen te klimmen.'

'Zelfs ik ga niet zover dat ik hulpeloze hondjes te vondeling leg.'

'Ik bedoelde niet...' Ze maakte haar zin niet af omdat er een nieuwe gedachte bij haar was opgekomen. 'Had je grootvader een hond?'

'Hij heeft altijd een hond gehad. Hij nam hem overal mee naar toe. Sadie is een van de afstammelingen.'

Ze stond langzaam op. 'Had hij een hond die Fred heette?'

Holt fronste. 'Waarom?'

'Had hij die?'

Holt vond dat het gesprek een ongewenste wending nam. 'Zijn eerste hond heette Fred. Dat was voor de Eerste Wereldoorlog. Hij heeft hem geschilderd. En toen Fred zijn rechten liet gelden in de omgeving, heeft mijn grootvader een paar van de jonge hondjes genomen.'

Suzanna veegde haar plotseling klamme handen af aan haar spijkerbroek. Met moeite hield ze haar stem in bedwang. 'De dag voordat Bianca stierf, bracht ze een hondje mee naar huis voor haar kinderen. Een zwart hondje, dat ze Fred noemde.' Aan zijn ogen zag ze dat zijn belangstelling was gewekt. 'Ze had het op de rotsen gevonden – de rotsen waar ze Christian ontmoette.' Ze bevochtigde haar lippen, terwijl Holt haar zwijgend bleef aanstaren. 'Mijn overgrootvader stond niet toe dat de hond bleef. Ze maakten er serieus ruzie over. Dat hebben we gehoord van een dienstmeisje dat daar toentertijd werkte. Niemand wist wat er met die hond is gebeurd. Tot nu.'

'Zelfs als dat waar is,' zei Holt langzaam, 'dan verandert dat niets aan de slotzin. Ik kan niets voor je doen.'

'Je kunt erover denken, je kunt trachten je te herinneren of hij ooit iets heeft gezegd, iets heeft nagelaten dat zou kunnen helpen.'

'Ik heb genoeg aan mijn hoofd.' Abrupt draaide hij zich om. Hij wilde ten koste van alles voorkomen dat hij steeds opnieuw met haar in aanraking zou komen.

Suzanna maakte geen tegenwerpingen. Ze staarde naar het lange, ongelijkmatige litteken dat van zijn schouder tot vlak boven zijn middel liep.

Hij draaide zich weer om, ontmoette haar ontstelde blik en verstijfde. 'Sorry, als ik had geweten dat je op bezoek zou komen, had ik een overhemd aangetrokken.'

Ze slikte. 'Wat is er met je gebeurd?'

'Ik was één nacht te lang bij de politie.' Hij sloeg zijn ogen niet neer. 'Ik kan je niet helpen, Suzanna.'

Ze liet haar medelijden niet blijken, omdat ze wist dat hij het zou verafschuwen. 'Je wilt niet.'

‘Dat komt op hetzelfde neer. Als ik in de problemen van andere mensen zou willen rondwroeten, zou ik nog bij de politie zijn.’

‘Ik vraag je alleen even na te denken en ons te laten weten of je je iets herinnert dat zou kunnen helpen.’

Holts geduld raakte uitgeput. ‘Ik was nog maar een kind toen hij stierf. Denk je werkelijk dat hij het mij zou hebben verteld als hij een affaire had gehad met een getrouwde vrouw?’

‘Je laat het verachtelijk klinken.’

‘Niet iedereen vindt overspel romantisch.’ Toen haalde hij de schou-
ders op. Het ging hem immers niets aan. ‘Het is nogal oneerlijk om bij
een ander aan te kloppen als je eigen partner een fiasco blijkt te zijn.’

Er verscheen een gekwelde blik in haar ogen. ‘Ik ben niet geïnteres-
seerd in je morele opvattingen, Holt. Alleen in je geheugen. En ik heb
al genoeg van je tijd in beslag genomen.’

Hij wist niet waarmee hij die bedroefde, gekwetste blik in haar ogen
had gebracht. Hij kon haar echter niet zo laten vertrekken. ‘Luister.
Volgens mij klamp je je aan een strohalm vast, maar als me iets te bin-
nen schiet, laat ik het je weten. Ter wille van Sadies voorouder.’

‘Dat zou ik op prijs stellen.’

‘Maar reken nergens op.’

Met een zweempje van een lach liep ze naar haar auto. ‘Beslist niet.’

Tot haar verbazing liep hij met haar mee over het gazon. ‘Ik heb
gehoord dat je een bedrijf hebt geopend.’

‘Dat klopt.’ Ze keek om zich heen. ‘Je zou me kunnen gebruiken.’

Er klonk een sarcastisch lachje. ‘Ik ben niet het type voor rozen en
viooltjes.’

‘Het huisje wel.’ Niet geraakt door zijn afwijzing, viste ze haar sleu-
tels uit haar zak. ‘Het is een kleine moeite het aantrekkelijk te maken.’

‘Ik ben niet in de markt voor boeketten. Tussen de rozen rondschar-
relen laat ik aan jou over.’

Ze dacht aan de pijnlijke rug waarmee ze iedere avond naar huis
ging en klom in de bestelauto. Het portier sloeg ze met een klap dicht.
‘Ja, daarin zijn vrouwen het best. Tussen twee haakjes, Holt, je gras
heeft mest nodig. Je hebt vast genoeg in voorraad.’ Meteen startte ze
de motor, zette de koppeling in zijn achterruit en reed met piepende
banden weg.

Hoofdstuk 2

De kinderen kwamen het huis uit rennen, gevolgd door een zwarte hond met te grote poten. Ze vlogen met het gemak en de bevalligheid van de jeugd de versleten stenen treden af. De hond struikelde over zijn eigen poten en maakte een salto. Arme Fred, dacht Suzanna terwijl ze uit de bestelauto krom. Het leek of hij nooit over zijn onhandigheid heen groeide.

‘Mam!’ De kinderen omklemden Suzanna’s benen. Alex was lang voor zijn zes jaar en donker als een zigeuner. Op zijn knieën zaten littekens en zijn ellebogen waren altijd geschaafd. Niet uit onhandigheid, bedacht Suzanna, maar door waaghalzerij. Jenny, een jaar jonger en blond als een sprookjesprinses, was met dezelfde eretekenen getooid. Suzanna vergat haar ergernis en vermoeidheid zodra ze voorover boog om hen te kussen.

‘Wat hebben jullie vandaag uitgespookt?’

‘We zijn een fort aan het bouwen,’ vertelde Alex. ‘Sloan heeft gezegd dat hij ons zaterdag komt helpen.’

‘Kun jij dan ook?’ vroeg Jenny.

‘Na mijn werk.’ Ze aaide Fred, die de kinderen opzij probeerde te duwen voor zijn aandeel in de affectie. ‘Hallo, jongen. Ik geloof dat ik vandaag familie van je heb ontmoet.’

‘Heeft Fred familie?’ wilde Jenny weten.

‘Het zag er wel naar uit.’ Ze ging met de kinderen op de trap zitten. ‘Ik geloof dat ik zijn nichtje Sadie heb ontmoet.’

‘Waar? Kan ze op bezoek komen? Is ze aardig?’

‘In het dorp,’ zei Suzanna, Alex’ vragen één voor één beantwoordend. ‘Ik weet het niet, en ja, ze is erg aardig. Wat hebben jullie vandaag nog meer gedaan?’

‘Loren en Lisa zijn geweest,’ vertelde Jenny. ‘We hebben honderden rovers gedood.’

‘Dan kunnen we vannacht dus met een gerust hart slapen.’

‘En Max heeft ons een verhaal verteld over de bestorming van het strand bij Normalië.’

Suzanna schoot in de lach. 'Ik denk dat het Normandië was.'

'Lisa en Jenny hebben ook nog met poppen gespeeld.' Alex lachte meesmuilend.

'Dat wilde zij. Ze heeft Barbie en haar auto voor haar verjaardag gekregen.'

'Het was een Ferrari,' zei Alex gewichtig, verzwijgend dat Loren en hij ermee hadden gespeeld toen de meisjes de kamer uit waren. Hij kroop dicht tegen zijn moeder aan en speelde met haar paardestaart. 'Loren en Lisa gaan volgende week naar Disney World.'

Suzanna onderdrukte een zucht. Ze wist dat haar kinderen dolgraag naar dat betoverende wereldje wilden. 'Wij gaan ook wel een keer.'

'Gauw?' drong Alex aan.

Ze kon onmogelijk iets beloven. 'Een keer,' herhaalde ze. Haar vermoeidheid was weer terug. Ze stond op en nam aan elke hand een kind. 'Gaan jullie tante Coco vertellen dat ik thuis ben. Ik snak naar een douche en schone kleren. Oké?'

'Kunnen we morgen mee naar je werk?'

Ze gaf Jenny's hand een kneepje. 'Carolanne past morgen op de winkel. Ik moet een tuin aanleggen.' Ze was even teleurgesteld als haar dochter. 'Volgende week. En nu mars,' zei ze terwijl ze de massieve voordeur open duwde. 'En na het eten kom ik naar jullie fort kijken.'

Tevredengesteld renden de kinderen door de hal, met de hond op hun hielen.

Ze waren niet veeleisend, dacht Suzanna, toen ze de trap naar de eerste verdieping beklom. Ze wilde hen zoveel meer geven. Ze wist dat ze gelukkig en veilig waren, omringd door een grote familie die van hen hield. Nu één van haar zusters was getrouwd en twee anderen verloofd, hadden haar kinderen vaderfiguren in hun leven. Misschien vervingen ooms een vader niet, maar het was het beste wat ze te bieden had.

In geen maanden hadden ze iets van Baxter Dumont gehoord; Alex had zelfs geen kaart op zijn verjaardag ontvangen. De alimentatie was weer laat – zoals iedere maand. Bax was een te scherpzinnige jurist om volledig in gebreke te blijven, maar hij zorgde ervoor dat de cheque

weken na de vastgestelde datum arriveerde. Om haar op de proef te stellen. Om te zien of ze erom zou smeken. Gelukkig was dat nog nooit nodig geweest.

Ze waren nu anderhalf jaar gescheiden, maar hij bleef zijn gevoelens ten opzichte van haar afreageren op de kinderen – het enige van waarde dat ze uit hun huwelijk over hadden.

Misschien kon ze daarom niet over de desillusie en het gevoel verraden te zijn heen komen. Ze hield niet meer van hem; die liefde was al voor Jenny's geboorte gestorven. Het verdriet werd echter niet minder... Ze schudde het hoofd, beseffend dat ze geduld moest hebben, omdat de tijd alle wonden heelde.

Peinzend stapte ze haar kamer in, die, zoals de meeste kamers in de Towers enorm groot was. Het huis was begin 1900 door haar overgrootvader gebouwd. Het was een pronkstuk geweest, een blijk van zijn ijdelheid, weelderige smaak en behoefte aan status. Het was vijf verdiepingen hoog en opgetrokken uit somber graniet, met grillige torentjes en borstweringen, twee ronde torens en gelaagde terrassen. De kamers hadden hoge plafonds en grote ramen. Overal was decoratief houtwerk. Het was een kruising tussen een kasteel en een herenhuis, dat eerst als zomerhuis dienst had gedaan, daarna als permanente verblijfplaats.

In de loop der jaren had geldgebrek zich doen gelden. Suzanna's kamer vertoonde, net als de andere, scheuren in het pleisterwerk. De vloer was beschadigd, het dak lekte en het sanitair had zijn eigen dienstregeling. Toch hielden de Calhouns van hun huis. Nu de westelijke vleugel tot luxehotel werd verbouwd, hoopten ze dat het genoeg zou opbrengen voor de zo noodzakelijke reparaties.

Ze pakte een jurk uit de kast, onderwijl bedenkend dat ze geluk had gehad. Ze had tenminste haar kinderen hier kunnen brengen, in een echt thuis, toen ze in hun eigen huis niet meer welkom waren. Ze was niet afhankelijk van kindermeisjes. De zuster van haar vader, die Suzanna en haar zusters na de dood van hun ouders had grootgebracht, zorgde nu voor de kinderen. Hoewel Suzanna zich ervan bewust was dat Alex en Jenny bewerkelijk waren, wist ze dat niemand dan tante Coco beter tegen de taak was opgewassen.

Binnenkort zouden ze Bianca's smaragden vinden. Dan zou alles

weer normaal worden, voor zover daarvan in het huishouden van de Calhouns ooit sprake was.

‘Suze.’ Lilah stak haar hoofd naar binnen. ‘Heb je hem gezien?’

‘Ja.’

‘Fantastisch.’ Ze slenterde naar binnen. Haar rode haren hingen in krullen tot op haar middel. Ze strekte zich op het bed uit in haar favoriete houding: horizontaal. ‘Vertel eens.’

‘Hij is niet veel veranderd.’

‘O jee.’

‘Hij was kortaf en onbeleefd.’ Suzanna trok het T-shirt over haar hoofd. ‘Volgens mij overwoog hij me neer te schieten wegens huisvredebreuk. Toen ik probeerde uit te leggen wat er aan de hand was, lachte hij me uit. Kortom, hij was hatelijk, arrogant en beledigend.’

‘Dat klinkt als een prins.’

‘Hij denkt dat het een publiciteitsstunt voor de Towers is.’

‘Wat een onzin!’ Lilah trok het zich voldoende aan om overeind te komen. ‘Max was bijna vermoord. Denk hij dat we gek zijn?’

‘Precies.’ Suzanna trok haar ochtendjas aan. ‘Ik heb geen flauw idee waarom, maar hij schijnt iets tegen de familie Calhoun in het algemeen te hebben.’

Lilah glimlachte. ‘Nog steeds wrokkig omdat jij hem van de sokken hebt gereden.’

‘Ik heb hem niet... Hoe dan ook, ik geloof niet dat hij ons zal helpen.’ Ze haalde het elastiekje uit haar haren en streek ze glad. ‘Al zei hij na mijn ontmoeting met de hond dat hij erover zou denken.’

‘Wat voor hond?’

‘Fred’s nichtje,’ zei ze over haar schouder. Ze liep de badkamer in en draaide de kraan van de douche open.

Lilah verscheen in de deuropening toen ze net het douchegordijn dicht trok. ‘Heeft Fred een nichtje?’

Boven het gekletter van het water uit vertelde Suzanna haar over Sadie en haar voorouders.

‘Dat is geweldig. Weer een schakel met het verleden. Dat moet ik Max vertellen.’

‘Vertel hem dat hij alleen staat. Christians kleinzoon is niet geïnteresseerd.’

Holt wilde niet geïnteresseerd zijn. Hij zat op de veranda achter het huisje, met de hond aan zijn voeten. De zee werd in de schemering indigoblauw.

Het geluid van de insecten in het gras, het geruis van de wind en het geklots van water tegen hout klonken hem als muziek in de oren. Aan de overkant van de baai begon Bar Island in de schemering te vervagen. Vlakbij speelde een radio; de melancholieke saxofoonsolo paste precies bij zijn stemming.

Dit was wat hij wilde. Rust, eenzaamheid, geen verantwoordelijkheden. Had hij dat niet verdiend? Hij had per slot van rekening tien jaar van zijn leven gegeven aan de problemen van andere mensen, hun tragedies, hun ellende. Nu was hij opgebrand en doodmoe.

Hij was er zelfs niet zeker van dat hij een goede agent was geweest. Al had hij medailles en certificaten om daarvan te getuigen, hij had ook een litteken van twintig centimeter op zijn rug om hem eraan te herinneren dat hij bijna een dode agent was geweest.

Nu wilde hij van zijn vrije tijd genieten, af en toe een scheepsmotor repareren, wat mosselen vangen, misschien een paar boottochten maken. Hij was altijd handig geweest en wist dat hij in zijn levensonderhoud kon voorzien door boten te repareren. Gelukkig; hij hoefde geen verslagen meer te typen, geen sporen meer te volgen, geen donkere stegen meer te onderzoeken.

Er waren hier geen criminelen die met een mes uit de schaduw sprongen om je open te rijten en je bloedend op het vuile asfalt achter te laten.

Holt sloot zijn ogen en nam een slok bier. Tijdens het lange pijnlijke verblijf in het ziekenhuis had hij een beslissing genomen. Er zou in zijn leven geen plaats meer zijn voor betrokkenheid bij problemen van anderen, voor pogingen de mensheid tegen zichzelf in bescherming te nemen. Hij zou beginnen voor zichzelf te zorgen, alleen zichzelf.

Hij had zijn erfenis meegenomen en was naar huis gegaan om met de rest van zijn leven zo min mogelijk te doen. Zon en zee in de zomer, een houtvuur en huilende wind in de winter. Dat was toch niet te veel gevraagd?